

مقدمه:

رژیم کتوزنیک حاوی میزان چربی بالا و کربوهیدرات و پروتئین پایین است، بطوری که پروتئین کافی جهت رشد را تامین می کند ولی میزان کربوهیدرات آن جهت برطرف کردن تمامی نیازهای بدن ناکافی است. حدود یک قرن است که این رژیم بعلت اثرات درمانی در صرع مقاوم به درمان شناخته شده است. با این وجود، طی سالیان اخیر مفید بودن رژیم کتوزنیک در زمینه درمان برخی مشکلات نورولوژیک و از جمله بیماری پارکینسون توجهات را جلب کرده است. این مطالعه در نظر دارد تا تاثیر رژیم کتوزنیک بر عملکرد حرکتی در مدل پارکینسونی موش صحرائی را ارزیابی و آن را با اثر پرامی پکسول مقایسه کند.

مواد و روشها:

در مجموع ۵۶ موش صحرائی نر از نژاد ویستار با وزن ۲۰۰ تا ۲۴۰ گرم و در سن ۱۲-۱۴ هفته بطور تصادفی در گروه های ۸ تایی طبقه بندی شدند: کنترل، شم جراحی، رژیم کتوزنیک، کنترل پارکینسونی، پارکینسونی تحت رژیم کتوزنیک (بمدت ۲۵ روز)، پارکینسونی تحت درمان با پرامی پکسول (بمدت ۱۴ روز)، و رژیم کتوزنیک بهمراه پرامی پکسول. در انتها نتایج آزمون میله، تخته و استوانه بین گروه ها مقایسه گردید.

نتایج:

تعداد متوسط کتون بادی ها در نمونه خون رت های تحت رژیم کتوزنیک بطور معنی داری افزایش یافت. در زمینه نتایج آزمون های سه گانه، تفاوت معنی داری بین رت های کنترل و

گروه شم جراحی دیده نشد. در بین رت های پارکینسونی، نتایج بهتری در موارد تحت رژیم کتوژنیک در مقایسه با موارد تحت رژیم غیرکتوژنیک حاصل گردید. رژیم کتوژنیک اثر پرامی پیکسول را از نظر عملکرد حرکتی افزایش داد، ولی این تاثیر به سطح معنی دار آماری نرسید.

نتیجه گیری:

رژیم کتوژنیک عملکرد حرکتی را در رت های پارکینسونی در مطالعه فعلی ارتقاء داد. وقتی این رژیم با پرامی پیکسول همراه گردید، تاثیر دارو در بهبود عملکرد حرکتی افزایش نشان داد.

کلمات کلیدی: بیماری پارکینسون، پرامی پیکسول، رژیم کتوژنیک، عملکرد حرکتی.